

шумъ заедно съ сачмы. Сега по скоро Василе чети ми пары-тъ и да ся примахнѣ.

— Съгычка,—рече Василъ,—като разглѣдваше барута.

— Хубавъ е Василе,—не бойся (коркма).

Василъ послѣ извади изъ джеба си еднѣ пунгычкѣ пълнѣ съ жълтички и подаде на Али еднѣ.

— Това ти е Али за барута и куршумы-тъ; на ти и това меджидиенце бакшишъ за добро-то, що ми ты стори. Само още едно ще ты ся моля Али: ты знашь че азъ не отивамъ на хайдутлукъ и тоя баруть твой и куршумъ не щѣтъ уби ни еднѣ невиннѣ душицѣ; съ тѣхъ азъ щѣ освободѣ сестрѣ си и булкѣ-тѣ. За това, Али, не казвай до время никому, а сѣтиѣ....

— Нѣмай грижя за това Василе; ты бѣди рахатъ

— Да си живъ и здравъ, Али ага.

Али си излезе. Старецъ-тъ го испроводи и заключи пакъ вратѣ-тѣ.

— Сега си имаме веке сичко Дядо Димо, продума обрадванъ Василъ, само Петръ да додеше веднѣжъ....

Още не издумалъ и вратица-та пакъ ся похлопахъ.

— Ето го иде! Иди отвори Дядо Димо, нѣ забравяй да попыташь, че тогасъ.